

ikke ville stille sig afvisende overfor tanken om *hjælp*, såfremt der fra færøsk side vistest vilje til selv at gå i spidsen med foranstaltninger til at få de økonomiske forhold under kontrol.

Efter at Færøernes lagting havde haft lejlighed til at overveje og tage stilling til sagen, anmodede lagtinget om, at forhandlingerne om støtte herfra måtte blive genoptaget. Regeringen indgik herpå, og en *delegation under ledelse af lagmanden* ankom den 18. januar til København.

Straks efter delegationens ankomst hertil henvendte den administrerende direktør for *Sjövinnubankin* sig til banktilsynet og meddelte dette, at den af bankens bestyrelse og direktion i anledning af afslutningen af årsregnskabet for 1951 foretagne gennemgang af bankens aktiver havde vist så *store tab* og aktuelle tabsrisici, at hele aktiekapitalen og en væsentlig del af den nye ansvarlige indskudskapital måtte anses for tabt. Tabene ansloges til 1,8 mill. kr., men således at der under visse forudsætninger herudover måtte regnes med et tab på 1 mill. kr. på et enkelt stort engagement.

Efter at bankens direktør var rejst tilbage til Færøerne for at forhandle med bestyrelsen om en foreløbig udarbejdet rekonstruktionsplan og efter en del telegrafisk korrespondance mellem bestyrelsen og regeringen, besluttede bestyrelsen midlertidigt at *lukke banken for udbetalinger* og at sende næstformanden herved for at deltage i forhandlinger om bankens rekonstruktion. Endvidere medfulgte et medlem af landsstyret.

Der blev derefter på grundlag af den af bankens ledelse foretagne opgørelse over lidte tab og aktuelle tabsrisici foretaget en nærmere gennemgang af, hvilke kapitaltilskud der vil være nødvendige for at skaffe banken et eksistensgrundlag.

Fra alle sider indenfor den samlede færøske forhandlingsdelegation blev det stærkt fremhævet, at en likvidation af banken ville betyde en katastrofe for store dele af det færøske erhvervsliv og ville medføre, at mange i sig selv sunde erhvervsvirksomheder ville komme i vanskeligheder. Fra færøsk side anså man det for nødvendigt, at der på Færøerne er to banker, og skulle Sjövinnubankin likvideres, måtte der søges stiftet en ny bank.

Lovforslaget fik på rigsdagen en velvillig modtagelse, idet kommunisterne dog havde så store betænkeligheder ved dets hurtige gennemførelse, at de ville afholde sig fra at stemme. Til begrundelse herfor anførte *Alfred Jensen* ved sagens 1. behandling i folketinget en del kritiske bemærkninger, som han afsluttede med en udtalelse om, at hans parti af fuldt hjerte gik ind for tanken om hjælp og understøttelse til færingerne. „Men vi kan med den korte frist, vi har til at se på lovforslaget, og således som det er lagt frem, ikke tage noget ansvar for den måde, hvorpå man vil yde hjælpen. Derfor kan vi ikke stemme for lovforslaget,